Svenska litteratursällskapets Folkloristiska samlingar. 195.

Fången från Elfsborg.

Den blomsterprydda gondolen gled
Utöver Elfsborgs bölja ned.
Det var så hemskt i den mörka natt.
En flicka skön vid rodret satt.

Kring pannan bar hon en blomsterkrans
Beprydd av stjärnornas milda glans
Hon sjöng om vännen så huld och kär
Som uppå Elfsborg fångslad är

Och Hermen hörde den stämman klar

Som genom fängelsets galler bor
Hallå! Han ropte min sångarvän
Nog känner jag din röst igen

Jag haver mördat ett barn åt dig
Du kunde väl ha förlåtit mig
Men kärleken den är lika stor
Hos fången som på Elfsborg bor

Och stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Elfsborg slår
Det blixtrar till och fången såg
Sin sångarvän i böljan blå

Att sitta innestängd i en bur
Så klagar fången jag arma djur
Men Sigrids orden jag dela må
Min grav skall bliva böljan blå

Sen skall jag liksom en vålnad då
Ibland de vilda skären gå
Men Sigrid uti ett annat land
Jag trycka skall din trogna hand

Och fången som uppå Elfsborg sate
Tilldess han rymde därifrån, en natt
Och kasta sig uti böljan blå
För att sin Sigrid återfå.

Och mången gång uppå Elfsborg sen
Man haver hört en stämma ren
Och denna rösten man känt igen
Ty det var fångens sångarvän.

En vísa.

Melodi se sid. 119!

Nu får jag aldrig mer i kvällen
Förtroligt vid din sida gå
Ut till de kära barndomsställen
Och höra näktergalens slå.

Blekna, vissna och försvinna
Och i graven sänkas ner.
Då skall jag den hamnen hinna
Då ej ögat gråter mer

Skild från dig min själ värdera
Hemligt oro plåga mig
Inga nöjen roas mera
Ibland dem jag saknar dig

För att dig än en gång få trycka
Huldt till mitt bröst
Som brud har du lovat liv och lycka
Och till sist en frid med Gud.